

[Brorsen.]

Regeringens Side vil man i det hele taget ikke have med dette at gøre, saa vidt jeg har forstaaet; alene af den Grund kan der ikke komme noget ud af det; og for det andet er der sket en kolossal Prisstigning. Vi hører nu, at et 6 000 Tons Kystforsvarsskib i Dag koster 25 Mill. Kr. Naar jeg tænker tilbage paa de Beregninger, der i sin Tid blev foretaget, saa opererede man med Artilleriskibe paa 4 000 Tons, men da var de budgetteret til saadan noget som 12—14 Mill. Kr., saaledes at man kunde have faaet et Par Artilleriskibe for 25 Mill. Kr., og jeg tror, at Torpedobaadene var budgetteret til 1,6 og Undervandsbaadene til 2 Mill. Kr. Stykket. Men sikkert er det, det vil jeg have Lov at sige her, at havde man faaet en Nybygningskonto paa 4½ Mill. Kr. aarlig, vilde man have været bedre kørende for Flaadens Vedkommende, end man er i Dag. Men Tiden er jo forspildt; der kom ikke noget ud af det.

I de Debatter, der er ført her, naar vi har haft Forsvarslove til Forhandling, har vi fra Venstres Side stadig fremhævet, at Danmark som neutral Stat, som suveræn Stat, som Medlem af Folkenes Forbund ikke kunde indtage en isoleret Holdning i Staternes Række; vi kunde ikke skille os ud som en Nation, der intet vilde sætte ind for at bevare vor Suverænitet, for at holde os uden for krigeriske Forviklinger og bevare vor Neutralitet i Ufredstid. Vi førte i Marken bl. a., hvad alle Folkeretslærere Verden over havde udtalt herom, og hvad der i nogen Grad i alt Fald kunde tjene som Vejledning for os her i Danmark, og vi citerede... (Uro ved Talerstolen).

Det ærede Medlem Hr. Pürschel vil maaske være lidt stille her under Talerstolen. Det ærede Medlem har naturligvis Lov til at tale lige saa meget, han vil, men jeg synes, at lige op under Talerstolen var det rart nok at have Ro. (Formanden ringer).

Vi citerede, hvad alle betydende Folkeretslærere havde at udtale om de smaa Landes neutrale Holdning, og hvad alle Statsmænd af Format — ogsaa Statsmænd fra de smaa Lande — havde at sige om den Ting. Det hele prellede naturligvis af paa de Herrer og Damer med deres selvavede Teorier, som var enestaaende, og som kun fandtes i det lille Kongerige Danmark. De holdt troligt fast, og det er altsaa for ganske kort Tid siden, at Omvendelsen har fundet Sted. Det var stadig Omkvædet: et saa svagt Neutralitetsværn som muligt er den bedste Betyggelse for Danmark. Jeg vil ogsaa gøre

opmærksom paa — jeg kan se, at Formanden for Socialdemokratiet her i Tinget er lutter Øre —, at der er Talere fra socialdemokratisk Side, som for ikke ret længe siden berøjste Landet og talte over den gamle Tekst. For at der nu ikke skal komme alt for megen Forvirring, tror jeg, at det var paa Tide at inddrage disse Forposter. Jeg tror ikke, man kan være tjent med, at de farer Landet rundt og prædiker efter den gamle Tekst.

Man kunde, som jeg allerede har sagt, citere i Timevis fra tidligere Debatter mange uhyrlige Udtalelser fra Regeringspartiernes Side, men efter at man nu har kapituleret og forladt Afrustningsteoriene, er vi jo ved at komme paa samme Bølgelængde. Gennem det Lovforslag, der her er forelagt fra Regeringens Side, erkender man nu, at Landet skal forsvares, og jeg synes derfor, man kan sige, at de gamle „Hvad kan det nytte“ Teorier bliver begravet ved dette Lovforslags Gennemførelse.

Der er naturligvis mange, der er nysgerrige efter at vide og meget interesserede i, hvad der har medført det ret bratte Omslag i Tankegangen paa disse Omraader, navnlig inden for Socialdemokratiet. Bebudelsen af en ny Politik kom jo for et Par Aar siden ved en Udtalelse fra en socialdemokratisk Kongres, var det vist. Det er saa senere sagt af Statsminister Stauning, at nu kunde der ikke mere være Tale om en isoleret Afrustning. Dér er det naturligvis, man spørger: Er det Frygten for Diktaturlandene, der har medført Omslaget? Særlig stærkt fremhæver man jo fra de socialdemokratiske Taleres Side, hvad jeg ikke har noget at indvende imod, Solidariteten inden for de demokratisk styrede Stater. Betydningen af en kollektiv Magt har man jo i høj Grad været inde paa at diskutere, navnlig inden for det engelske Arbejderparti, og jeg tager vist ikke fejl i, at man i det danske Socialdemokrati ikke mindst har lyttet til, hvad der er sagt i engelske Arbejderforsamlinger. Men hvad enten Motivet nu er det ene eller det andet, gaar man altsaa i Brechen for, at vi skal have en Værnemagt.

Jeg har lagt Mærke til adskillige Udtalelser, der er fremkommet i de senere Tider. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har saaledes skrevet en Artikel — jeg tror, jeg har fremsat et lille Citat af den under Finanslovsforslagets første Behandling —, hvor det ærede Medlem, antagelig som nyomvendt, med stor Lidenskab i Stemmen stiller det Spørgsmaal til Arbejderne: Har I ingen Ting at forsvare?